

camouflage όπου διορθώνεται μόνο η οδοντική σχέση και όχι η σχέση των γνάθων. Σε ενήλικες ασθενείς που η ανάπτυξή τους έχει ολοκληρωθεί η μόνη θεραπεία είναι ο συνδυασμός της ορθοδοντικής με την γναθοχειρουργική επέμβαση.

Συμπεράσματα: Ανάλογα με την ηλικία του ασθενή επιλέγεται η κατάλληλη θεραπευτική μέθοδος με τα υπέρ και τα κατά της καθεμιάς να αξιολογούνται και να εκφράζονται στον ασθενή πριν την εφαρμογή τους.

AA022

Τίτλος: Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΝΤΙΚΗΣ ΕΩΣ ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ 20^{ΟΥ} ΑΙΩΝΑ

Ομιλητής: ΜΑΛΙΩΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Συγγραφείς: ΜΑΛΙΩΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ¹, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΦΕΝΙΑ², ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ³

1.ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ Ε.Κ.Π.Α.

2.ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ Ε.Κ.Π.Α.

3.ΜΕΤΑΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΟΣ ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ Ε.Κ.Π.Α.

Περίληψη:

Εισαγωγή: Η Ορθοδοντική αν και αποτελεί ένα σχετικά σύγχρονο γνωστικό αντικείμενο οι πρώτες γραπτές αναφορές εντοπίζονται τον 5ο π.Χ. στην Ιπποκρατική Συλλογή. Ωστόσο θεμελιωτής της σύγχρονης Ορθοδοντικής θεωρείται ο Pierre Fauchard, ενώ δικαιωματικά θεμελιωτής της επιστημονικής οδοντιατρικής υπήρξε ο E.H. Angle.

Σκοπός: Η παρουσίαση της ιστορίας της Ορθοδοντικής από την Αρχαιότητα έως και τις απαρχές του 20ου αιώνα και η μελέτη της προσφοράς των πρωτοπόρων από τον Ιπποκράτη έως και τον E.H. Angle.

Υλικό: Ως πρωτογενείς πηγές χρησιμοποιήθηκαν τα έργα πρωτοπόρων της Ορθοδοντικής, τα οποία βρίσκονται σε ψηφιοποιημένη μορφή στον ιστότοπο του Μουσείου Τμήματος Οδοντιατρικής Ε.Κ.Π.Α.

Μέθοδος: Χρησιμοποιήθηκαν οι τεχνικές της ιστορικής έρευνας για τη συλλογή, ανάλυση, επεξεργασία και ερμηνεία του βιβλιογραφικού υλικού.

Αποτελέσματα - Συμπεράσματα: Τα ιπποκρατικά έργα «Επιδημίες» και ιδιαίτερα το «Περί άρθρων» αναφέρονται σε περιπτώσεις στήριξης και ακινητοποίησης εύσειστων δοντιών με πρόσδεση. Παρόμοιες αναφορές πρακτικής ορθοδοντικής αγωγής εντοπίζονται και στην ιατρική πραγ-

ματεία De Medicina από τον Κέλσο. Οι επιπτώσεις των ανωμαλιών των δοντιών κέντρισαν το ενδιαφέρον διάσημων ιατρών του Μεσαίωνα όπως του Παύλου του Αιγινήτη και του Edm Sina κατά τους Μέσους Χρόνους. Ωστόσο η συγκρότηση της Ορθοδοντικής εντοπίζεται μόλις τον 18ο αιώνα με τον Fauchard που ασχολείται συστηματικά με τις ανωμαλίες των δοντιών και τις θεραπείες τους και περιγράφει για πρώτη φορά συσκευή για τη διεύρυνση του οδοντικού τόξου. Αυτό το μηχανήμα και το έργο του αποτέλεσαν πηγή έμπνευσης για τους Bourdet (1757), Fox (1803), Delabarre (1819), Harris (1850), Farrar (1888) και του Angle (1889) η δε ταξινόμηση των ορθοδοντικών ανωμαλιών ισχύει έως σήμερα.

AA023

Τίτλος: ΣΥΣΧΕΤΙΣΗ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΝΕΟΓΙΛΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΥ ΜΟΝΙΜΟΥ ΔΟΝΤΙΟΥ. ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

Ομιλήτης: ΓΚΑΤΖΟΓΙΑΝΝΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Συγγραφείς: ΓΚΑΤΖΟΓΙΑΝΝΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ¹, ΑΝΔΡΙΚΟΥΛΑ ΘΕΟΦΑΝΗ ², ΜΠΕΡΔΟΥΣΗΣ ΗΛΙΑΣ³, ΟΥΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ⁴

1.ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΗ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ, ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΠΑΙΔΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ, MSC ΒΙΟΛΟΓΙΑΣ ΣΤΟΜΑΤΟΣ

2.ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΗ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ, ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΠΑΙΔΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ, MSC ΒΙΟΛΟΓΙΑΣ ΣΤΟΜΑΤΟΣ

3.ASSISTANT PROFESSOR, DDS, MSC, PHD

4.ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ, ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΠΑΙΔΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ

Περίληψη: Ο χρόνος και η σειρά ανατολής των δοντιών αποτελούν σημαντικούς παράγοντες για το σχεδιασμό τόσο της οδοντιατρικής όσο και της ορθοδοντικής θεραπείας. Η καθυστερημένη ή πρόωπη ανατολή συγκριτικά με το μέσο όρο χρονολογικής ηλικίας στην οποία αναμένεται να ανατείλει ένα δόντι αποτελεί αντικείμενο προβληματισμού για πολλούς γονείς.

Σκοπός αυτής της εργασίας είναι να παρουσιάσει τα πρόδρομα αποτελέσματα μιας μελέτης που σκοπεύει να διερευνήσει αν υπάρχει συσχέτιση του χρόνου ανατολής του πρώτου μόνιμου δοντιού με το χρόνο ανατολής του πρώτου νεογιλού, με το φύλο, το βάρος, το ύψος του παιδιού και τη διάρκεια της κύησης και να μελετηθεί ποιο νεογιλό και ποιο μόνιμο δόντι εμφανίζονται συχνότερα πρώτα στη στοματική κοιλότητα.

125 ερωτηματολόγια συμπληρώθηκαν από τους κηδεμόνες των παιδιών τη χρονική στιγμή που

είναι το επικοινωνιακό κέντρο του προσώπου, ενώ το χαμόγελο παίζει σημαντικό ρόλο στην έκφραση και στην εμφάνιση, αποτελώντας σύνθεση προσωπικών, περιοδοντικών και οδοντικών χαρακτηριστικών, με τη μέση γραμμή του προσώπου και των δοντιών να είναι μέρος αυτών.

Σκοπός: Η μελέτη της σχέσης της μέσης γραμμής του προσώπου και των δοντιών και πώς γίνεται αντιληπτή από ειδικούς και μη.

Μέθοδος – Υλικά: Για την εκπόνηση της παρούσας εργασίας πραγματοποιήθηκε αναζήτηση στη βάση δεδομένων του Pubmed. Οι λέξεις-κλειδιά που χρησιμοποιήθηκαν ήταν: face and teeth midline, dental midline, maxillary and mandibular midline.

Συμπεράσματα: Απόλυτη ταύτιση της μέσης γραμμής προσώπου και δοντιών απαντάται μόνο σε ποσοστό 30- 40%, με την απόκλιση να γίνεται αντιληπτή όταν υπερβαίνει τα 2 mm κατά μέσο όρο. Παράλληλα, οι ειδικοί είναι πιο αυστηροί στην οριοθέτηση της αισθητικά αποδεκτής απόκλισης, σε αντίθεση με τον κοινό πληθυσμό, ο οποίος την κρίνει με μεγαλύτερη επιείκεια θέτοντας τα αποδεκτά όρια στα 3-4 mm. Οι παράγοντες που επηρεάζουν την αξιολόγηση της απόκλισης είναι: η κλίση της, το φύλο, ο τύπος και η ελκυστικότητα του προσώπου του εξεταζόμενου, όπως και η εθνικότητα και το σημείο εστίασης των εξεταστών. Αντίθετα, η κατεύθυνση της απόκλισης και το φύλο του εξεταστή δεν επηρεάζουν στην αξιολόγηση. Τέλος, στη σύγχρονη οδοντιατρική υπάρχει η δυνατότητα, εφαρμόζοντας τεχνικές ελάχιστης παρέμβασης και υπό προϋποθέσεις, να αποκατασταθεί η ταύτιση της μέσης γραμμής δοντιών και προσώπου, βελτιώνοντας την αισθητική του χαμόγελου.

AA060

Τίτλος: ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΝΣΗΣ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΩΝ

Ομιλητής: ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΘΕΟΦΑΝΩ

Συγγραφείς: ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΘΕΟΦΑΝΩ¹, ΜΑΛΙΩΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ², ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ³

1. ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ Ε.Κ.Π.Α.

2. ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ Ε.Κ.Π.Α.

3. ΜΕΤΑΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΟΣ ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ Ε.Κ.Π.Α.

Περίληψη:

Εισαγωγή: Από την ομηρική εποχή και τις πρώτες γνωστές αναφορές τα δόντια τόσο ως προς

την ακεραιότητα όσο και προς την λαμπρότητα – φωτεινότητα τους ήταν δείγμα υγείας, δύναμης, κραταιότητας και ωριμότητας. Σε μεγάλο αριθμό φαρμακευτικών συνταγών της αρχαιότητας εντοπίζονται οι πρώτες προσπάθειες λεύκανσης των δοντιών. Η οδοντική αισθητική απασχόλησε τον άνθρωπο στα μέσα του 1ο αιώνα μ.Χ. και εξακολουθεί να τον απασχολεί μέχρι και σήμερα.

Σκοπός: Σκοπός της εργασίας είναι η μελέτη και η ιστορική αναδρομή στις προσπάθειες των πρωτοπόρων επιστημόνων οι οποίοι αναζήτησαν μεθόδους λεύκανσης των δοντιών κατά τρόπο αποτελεσματικό και ασφαλή για την υγεία της στοματικής κοιλότητας και την ακεραιότητα των σκληρών οδοντικών ιστών.

Μέθοδος – Υλικά: Χρησιμοποιήθηκαν οι τεχνικές της ιστορικής έρευνας για τη συλλογή, ανάλυση, επεξεργασία και ερμηνεία του πρωτογενούς και δευτερογενούς βιβλιογραφικού υλικού. Αξιοποιήθηκε ψηφιοποιημένο υλικό του Μουσείου Τμήματος Οδοντιατρικής.

Αποτελέσματα: Η χρήση διαφόρων τεχνικών στην οδοντιατρική για λεύκανση των δοντιών εντοπίζεται σε πληθώρα αναφορών στην αρχαία ελληνική γραμματεία όπως για παράδειγμα ο Δαμοκράτης Σέρβιλλος (1ος αι. μ.α.) που προτείνει τη χρήση οδοντοτρίμματος από κέρατο ελαφιού. Ωστόσο, η πρώτη εφαρμογή χημικής λεύκανσης εμφανίζεται το 1848 από τον Dwinelle και αφορούσε την αντιμετώπιση δυσχρωμιών μη ζωντανών δοντιών, με τη βοήθεια κλωριούχου ασβεστίου. Το 1884 ο Harlan πρώτος αναφέρει τη λευκαντική ικανότητα του υπεροξειδίου του υδρογόνου, στην οποία στηρίχτηκε 25 χρόνια αργότερα, το 1910, ο Prins, προτείνοντας το υπεροξείδιο του υδρογόνου 30% για τη λεύκανση ζωντανών και μη δοντιών.

AA061

Τίτλος: Ο ΠΙΘΑΝΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΒΙΤΑΜΙΝΗΣ D ΣΤΗΝ ΟΣΤΕΟΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΙΚΩΝ ΕΜΦΥΤΕΥΜΑΤΩΝ

Ομιλητής: ΧΑΡΙΤΟΥΔΗΣ ΧΑΡΙΛΑΟΣ

Συγγραφείς: ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΧΑΡΙΤΟΥΔΗΣ¹, ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΡΙΖΑΡΓΙΩΤΗ², ΕΙΡΗΝΗ ΤΑΚΑΡΙΔΟΥ², ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΔΕΡΒΙΣΟΓΛΟΥ³

1.ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΠΘ, ΠΡΟΠΤΥΧΙΑΚΟΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ

2.ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΠΘ, ΠΡΟΠΤΥΧΙΑΚΗ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ

3.ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΠΘ, ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΟΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΟΔΟΝΤΟΦΑΤΝΙΑΚΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΚΤΙΝΟΛΟΓΙΑΣ ΣΤΟΜΑΤΟΣ

τους, ωστόσο, είναι η δυσκολία αφαίρεσής τους από το ριζικό σωλήνα σε περίπτωση επανάληψης της ενδοδοντικής θεραπείας.

Συμπέρασμα: Οι ιδιότητες των βιοκεραμικών υλικών ως τώρα έχουν διερευνηθεί αρκετά, αλλά χρειάζονται και άλλες μακροχρόνιες μελέτες για να οδηγηθούμε σε αξιόπιστα συμπεράσματα.

ΑΑ100

Τίτλος: ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ Ε.Κ.Π.Α. ΚΑΙ Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΡΕΥΝΑ

Ομιλητής: ΣΑΚΕΛΛΙΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Συγγραφείς: ΣΑΚΕΛΛΙΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ¹, Δ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ², Α. ΑΓΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ³

1. ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ, ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ, ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΚΑΙ SOCIAL MEDIA, WEBSITE ADMINISTRATOR, ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ Ε.Κ.Π.Α.
2. ΜΕΤΑΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΟΣ ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ Ε.Κ.Π.Α., ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ Ε.Κ.Π.Α.
3. ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ ΠΑΙΔΟΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ, ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ Ε.Κ.Π.Α.

Περίληψη: Σκοπός της παρούσας ανακοίνωσης είναι να αναδείξει την εκπαιδευτική και ερευνητική δράση του Μουσείου Τμήματος Οδοντιατρικής Αθηνών, το οποίο ξεκίνησε τη λειτουργία του στα τέλη του 2012. Παρά το γεγονός ότι αποτελεί το νεότερο Μουσείο του Ε.Κ.Π.Α. (Φ.Ε.Κ.2503/20-7-2017) το έργο του παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Το πρώτο του εκπαιδευτικό πρόγραμμα, στέφθηκε με επιτυχία καθώς εντυπωσίασε και απέσπασε το Βραβείο Καλύτερης Εργασίας στο 40ο Πανελλήνιο Ιατρικό Συνέδριο. Πλέον σε αμείβη συνεργασία με το Εργαστήριο της Παιδοδοντιατρικής ξεκίνησε σε πιλοτικό επίπεδο η δημιουργία εκπαιδευτικών προγραμμάτων που στηρίζονται σε τρεις πυλώνες: ενημέρωση για τη στοματική υγεία, εξέταση στην Κλινική Παιδοδοντιατρικής και παρουσίαση του Μουσείου και της Ιστορίας της Ελληνικής Οδοντιατρικής. Απώτερο στόχο αποτελεί η ενεργοποίηση των μαθητών στην ανάπτυξη θετικών συμπεριφορών στοματικής υγείας, η προσέγγιση της ιστορικής εξέλιξης της Ελληνικής Οδοντιατρικής και η φιλικότερη προσέγγιση των επαγγελματιών της. Ως πανεπιστημιακή μονάδα, το Μουσείο, προάγει την επιστημονική έρευνα σε θέματα τα οποία αφορούν την Ιστορία της Ελληνικής Οδοντιατρικής. Μέχρι σήμερα έχουν εκπονηθεί δύο μονογραφίες σχετικά με την Οδοντιατρική στην Αρχαία Ελλάδα, αλλά και τη δράση του Εργαστηρίου Οδοντικής Χειρουργικής Ε.Κ.Π.Α. Πλέον οι έρευνες έχουν στραφεί στη διερεύνηση των πρώτων βημάτων

της Οδοντιατρικής Εκπαίδευσης στον Ελλαδικό χώρο. Τέλος, έχει δημιουργηθεί ένας ξεχωριστός ιστότοπος (www.museum.dent.uoa.gr) όπου ο διαδικτυακός επισκέπτης μπορεί να εμβαθύνει σε ιδιαίτερες πτυχές της Ιστορίας της Ελληνικής Οδοντιατρικής και του Πανεπιστημίου Αθηνών, να μελετήσει το σύνολο της οδοντιατρικής νομοθεσίας από συστάσεως της, αλλά και να εντρυφήσει σε ψηφιοποιημένα πονήματα.

ΑΑ101

Τίτλος: ΠΩΣ ΕΠΗΡΕΑΖΕΤΑΙ Η ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΧΟΣ ΤΩΝ ΑΣΘΕΝΩΝ

Ομιλητής: ΠΑΧΟΥΜΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Συγγραφείς: ΠΑΧΟΥΜΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ¹, ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ¹, ΤΣΙΝΙΚΟΡΗ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ¹, ΓΕΡΑΚΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ²

1.ΠΡΟΠΤΥΧΙΑΚΟΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΑΠΘ
2.ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Περίληψη:

Εισαγωγή: Το άγχος είναι μια δυσάρεστη ψυχοσωματική κατάσταση, που εκδηλώνεται ως απάντηση σε μια απειλή, το οποίο εμφανίζεται αρκετά συχνά σε οδοντιατρικούς ασθενείς τόσο για εργώδεις όσο και για απλές οδοντιατρικές επεμβάσεις. Η εκδήλωσή του επηρεάζεται από ορμόνες (πχ επινεφρίνη) με πολύπλοκους μηχανισμούς. Δεδομένου ότι η εκδήλωσή του αποτρέπει πολλούς ασθενείς να επισκεφτούν τον οδοντίατρο και τους αποθαρρύνει από τη στοματική υγιεινή κρίνεται καίρια η αποτελεσματική αντιμετώπισή του από τον κλινικό οδοντίατρο.

Σκοπός: Σκοπός της παρούσας εργασίας είναι να παρουσιάσει τις αιτίες πρόκλησης άγχους σε οδοντιατρικούς ασθενείς και τους τρόπους αντιμετώπισης του.

Υλικό-Μέθοδος: Αναζήτηση στη διεθνή βιβλιογραφία και κυρίως στο pubmed χρησιμοποιώντας την λέξη “stress,anxiety,dentistry, coping strategies”

Αποτελέσματα: Από την αναζήτηση προέκυψε ότι όντως αρκετοί οδοντιατρικοί ασθενείς κάθε ηλικίας νιώθουν άγχος σε άλλοτε άλλο βαθμό καθώς και ότι σημαντική πρόοδος έχει σημειωθεί όσον αναφορά τους τρόπους αντιμετώπισής του.

Συμπεράσματα: Το άγχος απέναντι σε μία οδοντιατρική εργασία μπορεί να δημιουργήσει αρκετά προβλήματα στον ασθενή ,οδηγώντας σε αποφυγή συνεδριών και πλημμελή στοματική υγιεινή .Ο

οδοντίατρος καλείται από την πρώτη επίσκεψη να το διαγνώσει μέσα από τον διάλογο και να το αντιμετωπίσει αποτελεσματικά. Τέλος, υπάρχουν διάφορες μέθοδοι αντιμετώπισης του ανάλογα με την περίπτωση στις οποίες συμπεριλαμβάνονται τόσο φαρμακευτική προσέγγιση όσο και απόκτηση κλίματος εμπιστοσύνης μεταξύ ασθενούς και οδοντίατρου.

AA102

Τίτλος: Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΔΡΑΣ ΑΠΟ ΤΟΝ 18Ο ΑΙΩΝΑ ΕΩΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Ομιλητής: ΜΑΥΡΟΜΑΤΗΣ ΜΙΧΑΗΛ

Συγγραφείς: ΜΑΥΡΟΜΑΤΗΣ ΜΙΧΑΗΛ¹, ΜΑΥΡΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ¹, ΚΑΡΑΜΠΛΙΑ ΜΑΡΙΝΑ², ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ³

- 1.ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΕΚΠΑ - ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ
- 2.ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΕΚΠΑ - ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ
- 3.ΜΕΤΑΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΟΣ ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΕΚΠΑ - ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ

Περίληψη:

Εισαγωγή: Η βιομηχανική επανάσταση επηρέασε αποφασιστικά πολλές εκφάνσεις της ανθρώπινης δραστηριότητας και ιδιαίτερα την τέχνη και την επιστήμη. Σαφέστατα και η Οδοντιατρική δεν μπορούσε να αποτελεί εξαίρεση.

Η καθιστή θέση του ασθενούς με τη χρήση έδρας ως απαραίτητο μέσο άσκησης της οδοντιατρικής πράξης εισάγεται από τον Pierre Fauchard το 1790 και έκτοτε επιστημονικές και μηχανολογικές καινοτομίες συνεχίζουν να εξελίσσουν την οδοντιατρική έδρα.

Σκοπός: Η μελέτη και παρουσίαση των ιδιαίτερων και καινοτόμων χαρακτηριστικών της οδοντιατρικής έδρας.

Υλικό-Μέθοδος: Χρησιμοποιήθηκαν οι τεχνικές της ιστορικής έρευνας και αξιοποιήθηκαν πληροφορίες από εκθέματα του Μουσείου Ιστορίας και του Μουσείου Τμήματος Οδοντιατρικής του ΕΚΠΑ.

Αποτελέσματα: Στα τέλη του 18ου και αρχές του 19ου αιώνα προστίθενται στην οδοντιατρική έδρα ερεισικά-αλο και σπηρίγματα χεριών και ποδιών. Το 1832 ο James Snell, στο Λονδίνο, κα-

τασκευάζει την πρώτη οδοντιατρική έδρα με ρυθμιζόμενη κάθετη κίνηση. Σταδιακά το ξύλο αντικαθίσταται από μέταλλο και οι έδρες αποκτούν μηχανισμούς για μεγαλύτερη κατακόρυφη κίνηση. Ο σύγχρονος σχεδιασμός της ανακλινόμενης έδρας με αποσπώμενο το κάθισμα της πλάτης (John Naughton 1958), επέτρεψε για πρώτη φορά στον οδοντίατρο να καθίσει κατά τη διάρκεια της οδοντιατρικής πράξης, ενώ την ίδια περίοδο στην Καλιφόρνια, ο Sanfold Golden παρουσίασε τη διάσημη έδρα Ritten Eurphorian, με ποδοκίνητο μηχανισμό χειρισμού της ανάκλισης και της κίνησής της.

Προσεγγίζοντας τη σύγχρονη εποχή, οι μετατροπές στην κατασκευή οδοντιατρικών εδρών επικεντρώνονται όλο και περισσότερο στα εργονομικά χαρακτηριστικά τους.

Συμπεράσματα: Η εξέλιξη στην κατασκευή της οδοντιατρικής έδρας έχει συμβάλει στην εργονομική θέση εργασίας για τον οδοντίατρο προσφέροντας παράλληλα άνεση στον ασθενή, διευκολύνοντας έτσι την συνεργασία του με τον οδοντίατρο.

AA103

Τίτλος: ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΑ ΥΛΙΚΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ 19ο ΑΙΩΝΑ

Ομιλητής: ΤΖΑΜΟΥΡΑΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Συγγραφείς: ΤΖΑΜΟΥΡΑΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ¹, ΜΑΥΡΑΓΑΝΗΣ ΘΩΜΑΣ¹, ΑΛΕΓΡΑ ΜΑΡΙΑ ΙΩΑΝΝΑ², ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ³

1. ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ - ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ
2. ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ - ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ;
3. ΜΕΤΑΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΟΣ ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ ΤΜΗΜΑ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ - ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ

Περίληψη:

Εισαγωγή: Από τις αρχές του 19ου αιώνα, η οδοντιατρική αποκτά στέρεες βάσεις επωφελούμενων επιστημονικών ανακαλύψεων τόσο στις ιατροβιολογικές όσο και στις θετικές επιστήμες. Ταυτόχρονα παρατηρείται ραγδαία αύξηση των ερευνών και των πειραματικών δοκιμών που διαμορφώνει το σύγχρονο πρόσωπο των αποκαταστάσεων και των υλικών που απαιτούνται για την διεξαγωγή τους

Σκοπός: Η μελέτη και παρουσίαση της πληθώρας των υλικών αποκατάστασης που χρησιμοποιήθηκαν από τον 19ο αιώνα.

Μέθοδος-Υλικά: Χρησιμοποιήθηκαν οι τεχνικές της ιστορικής ερευνάς για την μελέτη, ανάλυση

και ερμηνεία της πρωτογενούς και δευτερογενούς βιβλιογραφίας. Σε ό,τι αφορά τις πρωτογενείς πηγές αξιοποιήθηκε το ψηφιοποιημένο υλικό του Μουσείου Τμήματος Οδοντιατρικής Ε.Κ.Π.Α.

Αποτελέσματα - Συμπεράσματα: Αναμφισβήτητα ο 19ος αιώνας χαρακτηρίζεται από την εισαγωγή νέων υλικών αποκατάστασης. Ο χρυσός κυριαρχεί ως υλικό εκλογής στην αρχή του αιώνα. Ωστόσο η εξάπλωση της χρήσης του αμαλγάματος δίνει νέα προοπτική στις αποκαταστάσεις και δίνει αφορμή για τον περίφημο «Πρώτο Πόλεμο του αμαλγάματος». Ταυτόχρονα προτείνεται (1848) η χρήση της γουταπέρκας ως εμφρακτικού υλικού για μόνιμες εμφράξεις αν και αρκετά αργότερα η χρήση της θα περιοριστεί μόνο ως προσωρινό υλικό αποκατάστασης. Σημαντική θεωρείται και η εισαγωγή κυρίως φωσφορικών κονιών με ιδιαίτερα σημαντικό σταθμό για τις εμφράξεις των πρόσθιων δοντιών τις πυριτικές κονίες. Ιδιαίτερης σημασίας θεωρείται η είσοδος των ενθέτων ως τεχνική αποκατάστασης, αρχικά με τη χρήση πορσελάνης και αργότερα με βάση τον χρυσό. Καταλήγοντας η τελειοποίηση των χρυσών αποκαταστάσεων και η παραγωγή εύχρηστων αμαλγαμάτων και πυριτικών κονιών εξελίσσουν την οδοντιατρική επιστήμη σταδιακά προς τα σημερινά πρότυπα.

ΑΑ104

Τίτλος: Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΑΙ Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΠΡΟΩΘΗΣΗ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ

Ομιλήτης: ΛΙΒΑΝΗ ΑΔΑΜΑΝΤΙΑ

Συγγραφείς: ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ ΜΑΡΙΑ-ΣΜΑΡΑΓΔΕΝΙΑ¹, ΛΙΒΑΝΗ ΑΔΑΜΑΝΤΙΑ², ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ²

1.ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ Ε.Κ.Π.Α

2.ΜΕΤΑΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΟΣ ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

Περίληψη: Ο Αριστοτέλης αποτελεί μια από τις σημαντικότερες φυσιογνωμίες της παγκόσμιας διανόησης. Εκτός από την σημαντική συνεισφορά του στη φιλοσοφική σκέψη, είναι ο επιστήμονας που με τις βιολογικές του μελέτες συνέβαλε σημαντικά στην προώθηση της οδοντιατρικής και ειδικά της συγκριτικής οδοντικής ανατομίας, επηρεάζοντας για πολλούς αιώνες τις αντιλήψεις σχετικά με τη στοματική κοιλότητα και την οδοντική συγκριτική ανατομία.

Σκοπος: Η μελέτη και η παρουσίαση και αποτίμηση της συμβολής του Αριστοτέλη στη διαμόρφωση της οδοντιατρικής επιστήμης.

Μεθοδος-υλικο: Χρησιμοποιήθηκαν οι τεχνικές της ιστορικής έρευνας για την μελέτη, ανάλυση,

επεξεργασία και ερμηνεία του έργου του Αριστοτέλη. Εκτός από τα κείμενα της Αριστοτελικής συλλογής αξιοποιήθηκε και το ψηφιακό υλικό του μουσείου τμήματος οδοντιατρικής Ε.Κ.Π.Α.
Αποτελέσματα: Χάρη στις βιολογικές μελέτες που πραγματοποίησε ο Αριστοτέλης, κατόρθωσε να περιγράψει ικανοποιητικά τις λειτουργίες και τα ανατομικά στοιχεία της στοματικής κοιλότητας, το σχηματισμό, το μέγεθος και τη σύσταση του οδοντικού φραγμού, καθώς και τα αίτια της διάβρωσης των δοντιών, η οποία όπως υποστήριζε δεν παρουσίαζε καμία συσχέτιση με την οδοντική τερηδόνα. Στον τομέα της παθολογίας εξετάζει τη χρήση της οδονταγρας για την εξαγωγή δοντιών. Εσφαλμένα θεωρούσε ότι τα δόντια συγκαταλέγονται μεταξύ των οστών, αντίληψη η οποία επιβιώνει μέχρι και στον Ανδρέα Βεσαλιο και το μνημειώδες έργο του *De Humani Corporis Fabrica* (1543).

Συμπεράσματα: Η βαθιά γνώση του Αριστοτέλη στα οδοντιατρικά ζητήματα, φαίνεται να επηρέασε σημαντικά την οδοντιατρική σκέψη τουλάχιστον μέχρι την Αναγέννηση.

ΑΑ105

Τίτλος: ΟΙ ΑΠΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ 19ο ΚΑΙ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ 20ου ΑΙΩΝΑ

Ομιλήτης: ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ ΜΑΡΙΑ

Συγγραφείς: ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ ΜΑΡΙΑ-ΣΜΑΡΑΓΔΕΝΙΑ¹, ΛΙΒΑΝΗ ΑΔΑΜΑΝΤΙΑ², ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ²

1.ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ Ε.Κ.Π.Α

2.ΜΕΤΑΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΟΣ ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

Περίληψη: Η ιστορία της οδοντιατρικής εκπαίδευσης αποτελεί ένα ιδιαίτερα γοητευτικό γνωστικό αντικείμενο διότι μελετά τόσο την ιστορία των ακαδημαϊκών που προσπάθησαν να διερευνήσουν και να κατανοήσουν τη δομή και λειτουργία της στοματικής κοιλότητας όσο πολύ περισσότερο των εκπαιδευτικών θεσμών που δημιουργήθηκαν σε συγκεκριμένες ιστορικές συγκυρίες κυρίως κατά τον 19ο και αρχές του 20ου αιώνα. Στο πλαίσιο αυτών των θεσμών καλλιεργήθηκε η οδοντιατρική και καθιερώθηκαν αρκετές από τις θεωρητικές πρακτικές και πειραματικές τεχνικές για τη μελέτη, διάγνωση, πρόληψη και θεραπεία ασθενειών, διαταραχών και νόσων.

Σκοπός: Η παρουσίαση των απαρχών της δυτικής οδοντιατρικής εκπαίδευσης.

Υλικό-μεθόδος: Χρησιμοποιήθηκαν οι τεχνικές της ιστορικής έρευνας για την συλλογή, ανάλυση,

επεξεργασία και ερμηνεία του ψηφιοποιημένου βιβλιογραφικού υλικού του ιστότοπου του μουσείου τμήματος οδοντιατρικής Ε.Κ.Π.Α.

Αποτελέσματα-Συμπεράσματα: Στην Ευρώπη το πρώτο ανεξάρτητο οδοντιατρικό εκπαιδευτικό ίδρυμα δημιουργείται το 1855 από τον Albrecht von Graefe στο Βερολίνο. Έτσι με πολύ κόπο και αγώνα σταδιακά η εμπειρική και αυτοδίδακτη οδοντιατρική τέχνη αντικαθιστάται από την επίσημη διδασκαλία της οδοντιατρικής εκπαίδευσης σε σχολές με συγκεκριμένο πρόγραμμα σπουδών. Στη Γαλλία η École Dentaire de Paris ιδρύθηκε το 1880. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η περίπτωση της École Dentaire de Genève η οποία ιδρύθηκε το 1881 και αποτελεί το πρώτο δημόσιο-κρατικό ίδρυμα οδοντιατρικής στον κόσμο. Έτσι μέχρι την πρώτη δεκαετία του 20ού αιώνα το όραμα του Fauchard αποκτά σάρκα και οστά: πλέον ο οδοντίατρος διαθέτει την αναγκαία επιστημονική εκπαίδευση και τεχνική κατάρτιση για να ανταπεξέλθει στις απαιτήσεις της οδοντιατρικής επιστήμης.

AA106

Τίτλος: ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΟΥ ΟΔΟΝΤΟΓΛΥΦΑΝΟΥ

Ομιλητής: ΜΑΥΡΑΓΑΝΗΣ ΘΩΜΑΣ

Συγγραφείς: ΜΑΥΡΑΓΑΝΗΣ ΘΩΜΑΣ¹, ΤΖΑΜΟΥΡΑΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ¹, ΑΛΕΓΡΑ ΜΑΡΙΑ ΙΩΑΝΝΑ², ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ³

1. ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ - ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ
2. ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ - ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ
3. ΜΕΤΑΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΟΣ ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ ΤΜΗΜΑ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ - ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ

Περίληψη:

Εισαγωγή: Η ανάπτυξη του οδοντογλυφάνου συμβαδίζει με την εξέλιξη της Οδοντιατρικής. Μια διαδρομή με αφετηρία τα πρώτα χειροκίνητα τρυπάνια της αρχαιότητας που καταλήγει στην αποκοπή οδοντικών ιστών με υψηλές ταχύτητες, τις οποίες προσφέρουν οι σύγχρονοι αεροστρόβιλοι (airrotors).

Σκοπός: Η μελέτη και η παρουσίαση των μορφών και χαρακτηριστικών των οδοντογλυφάνων κατά την ιστορική τους εξέλιξη.

Υλικά – μέθοδος: Χρησιμοποιήθηκαν οι τεχνικές της ιστορικής έρευνας για τη μελέτη, ανάλυση και ερμηνεία του πρωτογενούς και δευτερογενούς βιβλιογραφικού υλικού καθώς και των εκθε-

μάτων του Μουσείου Τμήματος Οδοντιατρικής του ΕΚΠΑ.

Αποτελέσματα - Συμπεράσματα: Η πρώτη αναφορά τρυπάνου για διάνοιξη δοντιού εντοπίζεται στην αρχαία ελληνική γραμματεία και συγκεκριμένα στο έργο Περί συνθέσεως φαρμάκων τῶν κατὰ τόπους του Γαληνού της Περγάμου ο οποίος αναφέρει ότι ο Αρχιγένης χρησιμοποιούσε ένα λεπτό τρυπάνι για τη διάνοιξη της μύλης του δοντιού και την έγχυση στο εσωτερικό του σπόρων υοσκυάμου προκειμένου να αντιμετωπίσει τον οδοντικό πόνο. Ουσιαστική εξέλιξη παρατηρείται στα τέλη του 18ου αιώνα με την εφεύρεση του ποδοκίνητου τρυπάνου από τον Greenwood (1790) και την κατοχύρωσή του από το Morisson (1871). Έτσι ξεκινάει μια περίοδος έντονων προσπαθειών για τη βελτιστοποίηση του οδοντογλύφάνου, όπως η κατασκευή του ηλεκτρικού οδοντογλυφάνου (1883). Ωστόσο, η επιτακτική ανάγκη για υψηλότερες ταχύτητες οδήγησε στη δημιουργία των οδοντογλυφάνων του Nelsen (1948) και του Norlen (1949) που λειτουργούν με νερό και αέρα αντίστοιχα. Καταλήγοντας, η παρουσίαση του αεροστροβίλου του Borden, που δέχθηκε ευρεία αποδοχή στο συνέδριο της Ρώμης (1957), έθεσε τα θεμέλια για την εισαγωγή του στην καθημερινή οδοντιατρική πράξη.

AA107

Τίτλος: ΟΙ ΟΔΟΝΤΙΚΕΣ ΠΡΟΣΘΕΤΙΚΕΣ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ GEORGE WASHINGTON
Ομιλητής: ΜΑΥΡΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Συγγραφείς:

ΜΑΥΡΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ¹, ΜΑΥΡΟΜΑΤΗΣ ΜΙΧΑΗΛ¹, ΚΑΡΑΜΠΛΙΑ ΜΑΡΙΝΑ², ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ³

- 1.ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΕΚΠΑ - ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ
- 2.ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΕΚΠΑ - ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ
- 3.ΜΕΤΑΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΟΣ ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΕΚΠΑ - ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ

Περίληψη:

Εισαγωγή: Ο πρώτος Πρόεδρος των Η.Π.Α. George Washington σε όλη τη διάρκεια της ζωής του αντιμετώπιζε σοβαρά προβλήματα υγείας συμπεριλαμβανομένων και νοσημάτων της στοματικής κοιλότητας. Αυτά σε συνδυασμό με τη βαριά φαρμακευτική αγωγή που λάμβανε είχαν ως αποτέλεσμα να απολέσει πλήρως τον

οδοντικό φραγμό στην ηλικία των 57 ετών. Σε πολλές επιστολές, αλλά και στο προσωπικό ημερολόγιό του αναφέρεται στα οδοντικά του προβλήματα περιγράφοντας αφόρητους οδοντικούς πόνους, φλεγμονές οδοντικής προελεύσεως, απώλειες δοντιών του, παρά τα προχωρημένα για την εποχή μέσα στοματικής υγιεινής όπως καθημερινό βούρτσισμα, χρήση οδοντόπαστας και στοματικό διάλυμα.

Σκοπός: Η μελέτη και παρουσίαση των οδοντιατρικών νοσημάτων του G.

Washington, καθώς και των ολικών οδοντικών προσθέσεων που κατασκευάστηκαν για την αποκατάσταση του οδοντικού φραγμού του.

Υλικό - Μέθοδος: Χρησιμοποιήθηκαν οι τεχνικές της ιστορικής έρευνας για τη συλλογή, ανάλυση, επεξεργασία και ερμηνεία του βιβλιογραφικού υλικού.

Αποτελέσματα - Συμπεράσματα: Σε μεγάλο όγκο αρχειακών εγγράφων περιγράφονται οι νόσοι που ταλαιπωρούσαν τον George Washington, όπως η ευλογιά, η ελονοσία και οι συνεχείς πονόδοντοι. Ταυτόχρονα καταγράφονται πολυάριθμες ολικές οδοντοστοιχίες τις οποίες χρησιμοποιούσε ο G. Washington κατασκευασμένες από τους καλύτερους οδοντιάτρους της εποχής όπως οι John Greenwood, James Gardette κ.α. Η περιγραφή των οδοντικών προσθέσεων μας δίνει πληροφορίες για τις καινοτόμες τεχνικές της εποχής και τα υλικά που χρησιμοποιήθηκαν όπως χρυσός, ανθρώπινα δόντια, δόντια ζώων αλλά και μεταλλικά και χρυσά ελάσματα, μεταλλικοί ήλοι συναρμογής και ελατήρια.

AA108

Τίτλος: ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΣΠΕΡΜΑΤΑ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΣΤΟΝ ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΗΣ ΙΟΝΙΟΥ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ομιλητής: ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Συγγραφείς: ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ¹, ΚΟΡΟΠΟΥΛΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑ², ΧΑΤΖΗΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ²

1.ΜΕΤΑΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΟΣ ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ, Ε.Κ.Π.Α., ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ Ε.Κ.Π.Α.

2.ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ

Περίληψη:

Εισαγωγή: Οι απαρχές της οδοντιατρικής εκπαίδευσης, σε αντίθεση με τις καθιερωμένες αντιλήψεις εντοπίζονται στην Ιόνιο Ακαδημία όπου καταγράφεται το μάθημα Τέχνη Οδοντιάτρου για τους σπουδαστές της Χειρουργικής και της Κατωτέρας Χειρουργίας, αλλά και διπλωμάτων αναφερόμενων στην Οδοντιατρική.

Σκοπός: Η μελέτη και παρουσίαση των πρώτων μαθημάτων Οδοντιατρικής κατά την επαναλειτουργία της Ιατροχειρουργικής Σχολής (1844 – 1865), αλλά και των πρώτων διπλωματούχων με αναφορές στην Οδοντιατρική ειδίκευση.

Υλικό – Μέθοδος: Χρησιμοποιήθηκαν οι τεχνικές της ιστορικής ερευνάς για την μελέτη, ανάλυση και ερμηνεία της πρωτογενούς και δευτερογενούς βιβλιογραφίας.

Αποτελέσματα: Η Ιόνιος Ακαδημία σύμφωνα με νεότερα στοιχεία φαίνεται να αποτελεί την κοιλίδα της Οδοντιατρικής Εκπαίδευσης στην νεότερη Ελληνική ιστορία. Ταυτόχρονα θα πρέπει να θεωρηθεί ως μια ιδιάζουσα περίπτωση στον ευρωπαϊκό χώρο σε ό,τι αφορά τη χορήγηση πανεπιστημιακών τίτλων στην οδοντιατρική εκπαίδευση. Από την Επίσημη Εφημερίδα του Ηνωμένου Κράτους των Ιονίων Νήσων εντοπίζεται στο πρόγραμμα σπουδών η διδασκαλία του μαθήματος Τέχνη Οδοντιάτρου από το 1843 για τις ειδικότητες της Χειρουργικής και Κατώτερης Χειρουργικής. Ταυτόχρονα το 1849 ανάμεσα στους πρώτους αποφοίτους της Ιατρικής Σχολής της Ιονίου Ακαδημίας αναφέρεται πτυχιούχος ο οποίος φέρει τον τίτλο του προλύτη της Χαμαιχειρουργικής και Οδοντιατρικής και πιθανότατα αποτελεί τον πρώτο ευρωπαίου πτυχιούχο πανεπιστημίου, το δίπλωμά του οποίου αναφέρεται και στην Οδοντιατρική. Η δε ισότιμη αναφορά στην Οδοντιατρική και την Χαμαιχειρουργική φανερώνει ότι διδασκαλία της οδοντιατρικής ήταν αναβαθμισμένη και ίδιου επιπέδου με την Κατώτερη Χειρουργική.

Συμπεράσματα: Η Ιόνιος Ακαδημία δεν αποτελεί απλά το πρώτο ίδρυμα πανεπιστημιακής εκπαίδευσης στον ελλαδικό χώρο, αλλά και τον πρώτο ελληνικό ανώτατο εκπαιδευτικό θεσμό που πρόσφερε μαθήματα οδοντιατρικής εκπαίδευσης.

AA109

Τίτλος: ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΤΡΙΔΥΜΟΥ ΝΕΥΡΟΥ ΣΤΗ ΚΑΘΗΜΕΡΑ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗ ΠΡΑΞΗ

Ομιλητής: ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Συγγραφείς: ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΕΓΑΣ¹, ΛΑΜΠΡΟΣ ΜΕΓΑΣ¹, ΔΗΜΗΤΡΑ ΡΙΖΟΥ², ΜΑΡΙΑ ΦΥΡΓΙΟΛΑ³, ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΖΩΤΑΛΗΣ¹

1.ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΙΑΤΡΕΙΟ

2.ΜΕΤΡΟΠΟΛΙΤΑΝ HOSPITAL

3.Γ. Ν. Γ. ΓΕΝΝΗΜΑΤΑΣ

Περίληψεις:

τος της προσωπικής περιοχής, μετά από διενέργεια δοκιμασίας Valsalva και η αντιμετώπισή του.

Κλινικό Περιστατικό: Άνδρας 36 ετών παραπέμφθηκε για εξαγωγή των #27#28. Κατά την εξαγωγή διαπιστώθηκε ευρεία στοματοκολπική επικοινωνία. Η δοκιμασία Valsalva ήταν θετική και πραγματοποιήθηκε σύγκλιση με την χρήση προωθητικού παρειακού βλενογονοπεριστικού κρημνού και επιμελή συρραφή. Προκειμένου να επιβεβαιωθεί η επαρκής σύγκλιση της επικοινωνίας, ζητήθηκε από τον ασθενή να εκπνεύσει ήπια, με ταυτόχρονη απόφραξη της ρινικής οδού. Ο ασθενής, όμως, εξέπνευσε δυνατότερα του αναμενόμενου, με αποτέλεσμα την αιφνίδια και ταχεία δημιουργία οιδήματος της σύστοιχης προς την σύγκλιση αριστερής ζυγωματοκογχικής περιοχής. Ταυτόχρονα διαπιστώθηκε κριγμός κατά την ψηλάφηση. Ο ασθενής ενημερώθηκε για την πρόκληση υποδόριου εμφυσήματος. Πραγματοποιήθηκε σύγκλιση του οφθαλμού με επιπωματισμό και έγινε σύσταση για αποφυγή οδήγησης. Χορηγήθηκαν αντιβιοτικά ευρέως φάσματος και αποσυμφορητικά για 10 ημέρες. Πραγματοποιήθηκαν επανεξετάσεις μετά από μία, πέντε και δέκα ημέρες.

Αποτελέσματα: Στη δεύτερη επανεξέταση παρατηρήθηκε μείωση των κλινικών σημείων και συμπτωμάτων, ενώ στην τρίτη πλήρης απουσία τους.

Συμπεράσματα: Η έγκαιρη διάγνωση και η ενημέρωση του ασθενή, αποτελούν τους βασικούς άξονες αντιμετώπισης στις περιπτώσεις πρόκλησης υποδόριου εμφυσήματος. Η χορήγηση αντιβιοτικών ευρέως φάσματος καθώς και οι τακτικές επανεξετάσεις κρίνονται απαραίτητα για την πρόληψη πιθανής επιμόλυνσης της περιοχής. Ο χειρουργός οφείλει να έχει υψηλό δείκτη υποψίας, καθώς επιπλοκές μπορεί να συμβούν σε οποιαδήποτε χειρουργική πράξη.

AA122

Τίτλος: ΚΑΤΑΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΝΑΘΩΝ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ 19^ο ΑΙΩΝΑ

Ομιλητής: ΜΙΧΑΗΛΟΒΙΤΣ ΝΙΚΟΛΑ

Συγγραφείς: ΝΙΚΟΛΑ ΜΙΧΑΗΛΟΒΙΤΣ¹, ΔΡ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ²

1.ΦΟΙΤΗΤΗΣ-ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ

2.ΜΕΤΑΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΟΣ ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΕΚΠΑ-ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑ

Περίληψη:

Εισαγωγή: Μέχρι τον 18ο αιώνα η αντιμετώπιση των καταγμάτων των γνάθων στηριζόταν κυρίως στον Ιπποκράτη χωρίς ουσιαστική εξέλιξη. Σημαντικές αλλαγές στη φιλοσοφία της

αντιμετώπισης αρχίζουν να παρατηρούνται από την εποχή του Boyer (1803) όπου τίθενται οι βάσεις της χειρουργικής αντιμετώπισής τους.

Σκοπός: Η παρουσίαση της εξέλιξης της αντιμετώπισης των καταγμάτων των γνάθων κατά τον 19ο αιώνα στη Δύση.

Μέθοδος-Υλικό: Χρησιμοποιήθηκαν οι τεχνικές της ιστορικής έρευνας για τη συλλογή και ερμηνεία του βιβλιογραφικού υλικού.

Αποτελέσματα-Συμπεράσματα: Η νέα εποχή εγκαινιάζεται με τον Boyer που πρότεινε την ενδοστοματική ναρθηκοποίηση δίνοντας έμφαση στην πλήρη ακινητοποίηση των τμημάτων του κατάγματος. Ακολούθησαν διάφορες τεχνικές ενδοστοματικής και εξωστοματικής ακινητοποίησης, ενώ ο Buck (1847) πρότεινε τη χρήση συρματινών ραμμάτων. Σε διαφορετική κατεύθυνση ο Morel-Lavallée (1855) χρησιμοποιεί νάρθηκα γουταπέρκας μια τεχνική που εξελίχθηκε στη συνέχεια με τη χρήση αποτυπωτικών δισκαρίων και άλλων ελαστικών υλικών για την καλύτερη ακινητοποίηση. Η χρήση των ελαστικών είχε ως συνέπεια τη μετατόπιση της αντιμετώπισης των καταγμάτων των γνάθων από τους χειρουργούς στους οδοντιάτρους ένεκα της άριστης γνώσης χρήσης αυτών των υλικών σε προσθετικές αποκαταστάσεις. Ο οδοντίατρος Weber το 1865 παρουσίασε μια εξελιγμένη μορφή ακινητοποίησης με σκληρό ελαστικό και ακολούθησε πληθώρα άλλων οδοντιάτρων καταδεικνύοντας τη γόνιμη εμπλοκή των οδοντιάτρων στην αντιμετώπισή τους. Επίσης σημαντική επίδραση είχε ο Gilmer (1881) με την περιγραφή της πρώτης μορφής οστεοσύνδεσης και την ακινητοποίηση με προσδέσεις μεταξύ των δύο γνάθων. Τέλος ο Le Fort στη δύση του 19ου αιώνα μελετά τις γραμμές των καταγμάτων της άνω γνάθου και προχωρά στην ταξινόμησή τους που παραμένει σε ισχύ μέχρι σήμερα.

AA123

Τίτλος: ΑΦΑΙΡΕΣΗ ΕΥΜΕΓΕΘΟΥΣ ΛΙΠΩΜΑΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΡΑΧΗΛΟ ΑΣΘΕΝΟΥΣ : ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗΣ

Ομιλητής: ΤΣΑΡΟΥΧΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Συγγραφείς: ΤΣΑΡΟΥΧΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ¹, ΜΑΡΙΑ-ΕΛΕΝΗ ΚΑΡΑΜΑΝΩΛΗ², ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ³, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ³

- 1.ΠΡΟΠΤΥΧΙΑΚΟΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΑΘΗΝΩΝ Ε.Κ.Π.Α
- 2.ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
- 3.ΙΔΙΩΤΗΣ, ΣΤΟΜΑΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΓΝΑΘΟΠΡΟΣΩΠΙΚΟΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ, ΑΘΗΝΑ